

Slunce - Vondráčková, Helena

1. Já kdysi s úsvitem ti říkal častokrát,
že jsi mé slunce, o němž nikdo nemá zdání.
Řek jsem to vážně, jenže nesmíš to tak brát.
Přeháním rád, to bude tím.
2. Já kdysi s úsvitem ti řekla častokrát,
že jsi mé slunce, které vyšlo v pravou chvíli.
Slyšel jsi správně, jenže nesmíš to tak brát.
Bezpočtukrát člověk se mýlí.
- R. Slunce je fair, to nezaspí a hřeje záda,
vysvitne včas, když naprší ti do mikáda,
nechce nic mít, nic nedluží a svítí stejně
na moji tvář, na dlaně tvé.
Slunce je fair, to nešidí a hřeje pláže,
odvede své a neslíbí, co nedokáže.
Kol hlavy měj si svatozář a třeba hřej si,
slunce ty nejsi.
3. I když máš spoustu chyb, tak já ti rozumím
a slabší stránky tvé ti vůbec nevytýkám.
Ani já nejsem tvoje slunce, pokud vím.
Netrap se tím, to se jen říká.
- R.
4. Už raděj mlč a dívej, hvězdy jsou ty tam,
přichází úsvit, velké slunce hlásí ráno.
Co přát si krásnějšího nad ten zázrak sám,
že ty mě máš, že já tě mám.